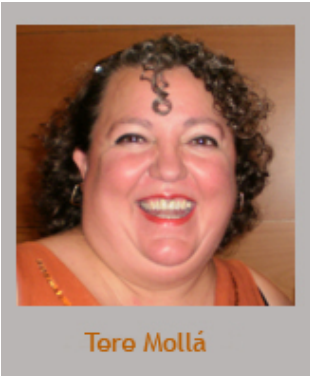

Masclisme

Written by Tere Molla. La Independent. Ontinyent
Thursday, 21 May 2015 13:00

There are no translations available.

OPINIÓ

Ahir al matí vaig acudir a un acte polític a Ontinyent. No vaig mai a cap d'aquests actes però ahir, per motius que no vénen al cas vaig anar a donar el meu suport a les candidatures de la formació política a la qual segueixo pertanyent, Esquerra Unida.

En començar l'acte es va guardar un minut de silenci en record de totes les dones assassinades per terrorisme masclista i la candidata a l'alcaldia el va presentar amb aquestes paraules i, a més ens va recordar que són ja setze les dones assassinades per terrorisme masclista en el que portem d'any i mil 344 en us últims dinou anys. Em vaig sentir bé amb aquest homenatge simbòlic a la memòria de totes aquelles que dins d'una setmana justa no podran votar per haver estat assassinades.

En acabar l'acte, vaig saludar a algunes persones conegudes i quan ja em disposava a sortir de la sala, algú em crida pel meu nom i em giro per saludar-lo. Em va costar reconèixer-lo. Era una persona, un home conegut i a qui feia anys que no veia malgrat que durant un temps vam ser veïns. El vaig saludar i li vaig comentar que m'havia costat de reconèixer-lo ja que s'havia tallat els cabells i la barba, ell hi va afegir que a més havia perdut uns quants quilos. I quan ja em disposava a allunyar-me va afegir sense parpellejar que "a tu tampoc et sobraria perdre uns quants quilos". Em vaig girar a la seva altura i li vaig respondre que per a mi exigia el mateix respecte que jo sempre havia tingut per l'aspecte que ell havia lluit. I vaig donar la volta i me'n vaig anar, sense més.

Com tothom sap sóc una dona obesa i aquesta és la segona vegada en un any que he de suportar comentaris agressius d'aquest tipus. I en les dues ocasions han estat homes.

A la tarda vaig estar pensant sobre el tema i vaig arribar a la conclusió que en els dos casos dos homes buscaven amb els seus comentaris trobar el seu propi ideal de bellesa femenina sense més. La seva pròpia construcció subjectiva, el seu propi ordre simbòlic els porta a "demanar / suggerir / exigir" a les dones amb aparença diferent, en el meu cas sobrepès, a que ens posem "normals" per resultar grates als seus ulls. I això, des del meu propi anàlisi, és masclisme pur.

Perquè encara que s'autodenominin d'esquerres o progressistes porten el patriarcat a les venes i una de les manifestacions més evidents és el masclisme.

I ho disfressen amb frases grandiloqüents del tipus "Jo no sóc masclista, ajudo a la meva dona en les tasques de la casa o en la compra o amb els nens". Cada vegada que les escolto no sé si m'agafen més ganes de riure o més ràbia, però són molt habituals. I es reivindiquen com si el fet d' "ajudar a casa" els eximís de conductes masclistes.

I mirin no, no pot eximir-se'ls de conductes masclistes, quan davant de cada nou assassinat per terrorisme masclista, busquen excuses per no condemnar-lo obertament. Quan no ens nomenen i quan les dones ho diem alt i clar ens surten amb, per exemple el de "l'economia de recursos". Quan no respecten les diferències però les exhibeixen quan es tracta de donar-se importància. Quan s' "obliden" de legislar per a tothom per igual sabent que de partida, hi ha diferències. Quan perpetuen rols a les escoles i en la vida i no s'esforcen per mantenir relacions simètriques.

Se'ls pot anomenar masclistes cada vegada que se'ls hi "oblida" incloure'ns amb plena igualtat en activitats i quan descarreguen sobre les esques de les seves companyes tot el pes de la cura de gent gran, menors i persones dependents de la llar per tractar-se de "coses de dones" . O quan no ens acompanyen en les reivindicacions d'igualtat plena com a éssers humans. O quan no són al nostre costat cada vegada que denunciem que ens assassinen per ser dones. I molts altres casos quotidians.

Masclisme

Written by Tere Molla. La Independent. Ontinyent
Thursday, 21 May 2015 13:00

Al llarg de la meua vida he debatut en moltes ocasions aquest tipus de coses amb gent de tota mena i condició. I també amb homes de tot tipus i condició i, per tant he escoltat arguments de tot tipus i alguns molt pelegrens, tot cal dir-ho. I puerils. Però amb els anys he descobert que el meu amic Juanjo tenia raó quan em va dir fa molts anys que senzillament quan abordàvem aquest tipus de coses, deixàvem de parlar el mateix idioma i per tant l'entesa era impossible perquè ells, els homes, passaven a una posició defensiva absoluta i atàvica que els impedia poder escoltar i rebatre amb normalitat com es fa habitualment amb altres temes.

Se senten amenaçats si no manifesten la seva supremacia, malgrat afirmar amb contundència que la plena igualtat ja existeix i mostren d'aquesta manera la falta d'empatia amb qui seguim sent desiguals.

La seva actitud davant les reivindicacions feministes arriba en alguns casos a ser amenaçant quan no ridícula, però segueixen obstinant-se en que "no són masclistes". Com si l'expressió fos maleïda. Però com deia aquell, "pels seus fets els coneixereu". I així ens segueix anant.

Afortunadament alguna cosa va canviant i hi ha cada dia un major nombre d'homes que prenen consciència de les desigualtats i les va corregint però el camí és llarg.

Els actuals cànons de bellesa ens deixen fora a les dones grosses, més baixes o més altes del que és normal, amb algun tipus de discapacitat, etc i que som moltes. Però no importa. La dona que ells desitgen, ni que sigui per mirar ha de ser el model que ells volen, les exclusives. A les dones de carn i ossos normals, les que som obesas, discapacitades, massa altes o baixes, o massa gran no només se'ns ha de repudiar sinó que a més per part d'alguns se'ns ha de recordar que no formem part del club de les que ells han decidit que siguin les exclusives. I tot per una qüestió d'aparença. Res més. Com si d'objectes es tractés. No els importa el contingut, només el continent que ha de ser com ells decideixin que ha de ser. Pel que sembla només som objectes als que admirar, tocar, posseir o assassinar. Però només això, objectes. No éssers humans plens i amb drets. No. Amb aquesta percepció se senten amenaçats.

I després s'atreveixen a afirmar que "no, jo no sóc masclista". I en el millor dels casos afegeixen un "perquè sóc d'esquerres". I ja és quan em fa riure perquè el masclisme no entén d'ideologies polítiques. Només entén de privilegis als quals no volen renunciar a fi a una veritable igualtat.